

ESTELLE LAURE

*Les millors coses poden passar
en el pitjor moment*

ESTELLE LAURE

LA
màgia
de les
PETITES
COSES

Traducció d'Alba del Toro Nozal

Fanbooks

Títol original: *This Raging Light*

© Estelle Laure, 2015

© de la traducció: 2016, Alba del Toro Nozal

© d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62 s.l.u.,
Fanbooks, Av. Diagonal 662-664, 08034 Barcelona

© de les il·lustracions de coberta: Bariskina-Shutterstock

Aquesta edició es publica en acord amb Folio Literary Management,
LLC i International Editors'Co.

Primera edició: març del 2016

www.fanbooks.cat

Dipòsit legal: B. 1.426-2016

ISBN: 978-84-16297-67-2

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, ww.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Dia 14:

Se suposava que la mare havia de tornar ahir de la seva escapada de dues setmanes. Catorze dies. Va dir que necessitava un descans de tot plegat (nosaltres incloses) i que seria a casa abans que comencés l'escola. Més o menys ja m'imaginava que no pensava tornar, tenint en compte el que vaig trobar a la bústia ahir, però tot i així m'he quedat desperta la nit sencera, esperant, desitjant que tot siguin paranoies meves, que aquest sisè sentit meu que gairebé mai s'equivoca hagi comès un error colossal, per un cop. Però la porta no ha grinyolat, la fusta del terra no ha cruixit, i he vist sortir el sol contra el mur, amb la certesa més absoluta del que és obvi: estem soles, la Wrenny i jo, almenys de moment. Wren i Lucille, Lucille i Wren. Faré el que faci falta, no deixaré que ens separin. I això vol dir que hauré de mantenir la normalitat tant com pugui. Fer-ho veure, vaja, perquè ara mateix la normalitat em sembla un objectiu inassolible, gràcies al pare.

M'he sentit molt rara fent-li les trenes a la Wren (massa gruixudes, segons ella), fent cafè, l'esmorzar, el

dinar per a totes dues, preparant-li la roba, la motxilla, acompanyant-la al seu primer dia de quart, saludant tots els veïns i evitant qualsevol persona que pugui tenir el valor de preguntar-me on carai s'ha ficat la nostra mare. Però, ves per on, ho he fet tot al revés.

Hauria d'haver fet cafè i vestir-me jo primera. La Wren s'hauria d'haver vestit després d'esmorzar, no abans, perquè és una marranota quan menja. Des d'aquest matí es veu que no li agrada la tonyina («sembla vòmit, ecs»), tot i que ahir li encantava, però només ho he sabut quan ja tenia els entrepans embolicats i havíem d'estar sortint per la porta. He endreçat les piles de roba neta i sense planxar, he plegat la meva, he penjat la de la mare al seu armari, he guardat la de la Wren ben posada als seus calaixos, però resulta que res del que té li va bé. Com ha pogut créixer tantíssim en dues punyeteres setmanes? Potser és perquè aquests catorze dies han estat infinits.

Això són coses que feia la mare sense que ningú hi donés importància. Ara me n'adono. M'adono que no hi és i m'adono del que no fa. Vull cridar-li l'atenció a la Wren, saber per què no em pregunta on és la mare el primer dia del seu curs, per què no ha tornat. És que potser ja s'ensumava que això havia de passar, que la nit que va venir la policia va ser el començament i que això no és res més que el desenllaç inevitable i necessari?

Hi ha coses que, simplement, se saben.

En fi, jo he fet tot el que la mare hauria fet. Si més no, ho he intentat. Però l'univers sap perfectament que no en tinc ni idea, que faig veure que segueixo un manual d'instruccions que desgraciadament no existeix.

Malgrat tot, després de dir-li adéu i de fer-li un petonet al seu caparró de cabells foscos i suaus, la meva germaneta ha entrat a l'edifici de l'escola fent saltirons.

I això deu voler dir que potser no ho he fet tan malament.

Fa un matí xafogós. L'estiu encara no vol marxar, i jo faig corrent el quilòmetre i mig que separa l'escola de l'institut. Quan entro per la porta, vaig suada de cap a peus.

I ara sóc aquí, a la classe. La cançó que cantava la Wren de camí a l'escola em ressona al cap com un martelleig monòton; era algun ritme pop. Faig una mica tard a anglès, però gairebé ningú arriba a l'hora el primer dia. De seguida sabrem tots on ens toca anar i quan, seurem tots com si fóssim ovelletes d'un ramat la mar d'obedient.

L'Eden ja hi és, sempre puntual, sempre una mica abans d'hora per reservar el lloc exacte on vol seure, amb un braç ben estirat per damunt del respatllet de la cadira del seu costat, fins que em veu i el deixa caure. La d'anglès és l'única classe on coincidim aquest any, una putada gegant. Mai ens havia passat. És molt millor quan podem anar juntes a totes les classes. Però almenys els nostres armariets són l'un al costat de l'altre.

L'Eden és supercanyera, però amb el seu estil ede-nístic. No és d'aquestes nenes que fan l'impossible per cridar l'atenció dels altres, ella és de les que observen, esperen i s'adonen de moltes coses, de les que pensen. L'espessa cabellera pèl-roja li flota literalment per sobre del respatllet de la cadira on seu, i du la caçadora/armadura de pell posada. Pot semblar un abric una mica ex-

cessiu per al setembre a Cherryville, New Jersey, però s'ha de tenir en compte el fet que aquí a l'institut engeguen l'aire condicionat a tota màquina, i hi fa més fred que al cinema. Ara que hi penso, tant de bo tingués jo una jaqueta ara mateix, tant de bo li hagués ficat a la Wren algun jersei calentó a la motxilla, però em fa tot l'efecte que a l'escola primària no hi fa tant de fred. Em sembla que el personal de l'institut ha decidit que congelar-nos és la millor manera de mantenir a ratlla les nostres hormones disparades. Doncs, no funciona.

El professor Liebowitz em llança una mirada mentre m'assec. He interromput de forma molt impertinent el seu típic discurs rondinaire del primer dia, sobre com no pensa tolerar que fem «l'ase», sobre que el fet de ser els grans no ens autoritza a comportar-nos com animals i creure que tenim llibertat per fer el que ens doni la gana. O potser em mira així perquè també sap això del pare. La gent fa rialletes al meu voltant, però és com si l'Eden i la seva caçadora de pell ho esmorteïssin tot. Mentre ella hi sigui, tot anirà bé. No és que em faci massa amb la resta de la gent, de totes maneres. En Digby és el seu germà bessó, però és amb mi amb qui l'Eden comparteix el cervell.

Mentrestant, el professor Liebowitz fa una cara de bona persona que no se l'aguanta, o sigui, que ja pot grunyir i remugar tant com vulgui que no ens fa cap efecte. Tothom sap que és un tou, que el que més desitja del món és arribar a casa, enfundar-se la bata i les sabatilles, i entretenir-se cuidant i posant música a les seves

estimadíssimes plantes. Ja es calmarà, sempre comença el curs una mica estressat. I qui no? L'institut és com un manicomi. Haurien de posar barrots a les finestres i guàrdies de seguretat a fora.

L'Eden em trepitja el peu i em retorna al present. No m'agrada el present, o sigui que la trepitjo jo també, preguntant-me si fer peuetes amb la meva amiga es considera «fer l'ase».

—Sopar? —fa en silenci, movent els llavis.

—Tinc la Wren —faig jo, arronsant-me d'espatlles, i amb els ulls parlo de la mare sense poder-ho evitar.

Ella sacseja el cap.

—Serà malparida... —murmura.

Torno a arronsar-me d'espatlles, evitant-li la mirada.

—Porta la Wren. La meva mare cuinaria per al món sencer si pogués.

Faig que sí amb el cap.

—Hi haurà en Digby. —Em torna a trepitjar.

Em poso rígida, mirant com els llavis primis i blanquinosos d'en Liebowitz van formant paraules.

—Sí, deu ser perquè viu a casa vostra —dic. Quin comentari més poc enginyós.

—Senyoretetes —ens adverteix en Liebowitz amb una cantarella—. Només és el primer dia, no m'obliguin a separar-les.

Prova de separar-nos, vull dir-li. Prova-ho. Vés-te'n a donar menjar als teus peixets o a regar les teves plantes. Posa't una rebequeta i unes calces i deixa'm en pau.

Quan la Wrenny i jo enfilem la pujada que porta a

casa de l'Eden en el Corolla atrotinat de la mare, en Digby i el seu pare, en John, són fora jugant a bàsquet, i jo em vull ficar a la casa tan ràpid com sigui possible, perquè si no em quedaré allà tot el dia palplantada, mirant. Em ve una mena d'esgarrifança sempre que veig un pare i un fill jugant a pilota, el que se suposa que fan pares i fills. Això és la vida real, i d'alguna manera m'agafen ganes de tapar-li la cara a la Wren amb la mà perquè no vegi el que s'està perdent.

I això em recorda:

—Wren.

—Què?

S'està espolsant alguna cosa de la camisa, llegint un llibre que té a la falda, i va una mica bruta, amb els cabells greixosos i enredats tot i els meus esforços d'aquest matí. En algun moment del dia se li han desfet les trenes i ara va feta un nyap.

—Saps això... això que la mama fa dies que no hi és?

S'atura, es posa tensa.

—Sí —contesta.

—Doncs és millor que no ho sàpiga ningú més, d'acord? Ni tampoc l'Eden ni la Janie ni en Digby ni en John.

—Però la mama ha anat de vacances. S'està aclarint les idees, i aviat tornarà.

—D'acord, sí —dic jo—. Tot i així, és millor que no l'hi diguem a ningú, perquè potser no ho entendrien. Podrien pensar el que no és.

—Com ara que ens ha deixat per sempre?

Aquest caparró seu pensa molt més del que jo m'imagino.

—Pot ser. O almenys per més temps del que se suposa. —Allargo la mà per obrir la porta, perquè no em veig amb cor de mirar-la a la cara.— Podrien pensar coses d'aquestes.

—Però no ens ha deixat —diu—. És la mama.

—I és clar que no ens ha deixat.

Seré mentidera...

—Doncs així, a qui li importa el que pensin els altres?

—Wren, no ho diguis i ja està, d'acord?

—D'acord.

—Hi ha coses que són íntimes. —Obro la porta del cotxe i m'acosto a ella per intentar, inútilment, treure-li la taca de la camisa amb el dit.— Com, per exemple, que la mama ha marxat de vacances. Ho entens?

—Ja he dit que sí, d'acord? —Surt del cotxe, es queda quieta i em mira com si jo fos la persona més insultant del món.— Ei, Lu?

—Què? —responc, preparant-me pel que em pugui dir.

—La teva mare és tan grassa, que surt de casa en sabates de taló i torna en sandàlies.

Li vull dir que odio la seva nova obsessió pels acudits de mares grasses, però no tinc ganes de perdre el temps. O sigui que faig un riure mig fals i anem passant. Vull entrar ja, perquè a més hi ha aquesta altra cosa. Amb altra em refereixo a això que em fa suar només d'estar-me aquí quieta. I amb cosa em refereixo a en Digby, a qui conec des que teníem set anys, però que últimament em fa sentir com una beneita, perquè quan el tinc a prop em converteixo en una babaua rematada. Pre-

gunta'm com em dic davant seu i probablement no sabré la resposta. L'únic que aconseguiré pronunciar serà una cosa així com ara «Lllll Lllu», i hauràs de recollir-me la bava que m'anirà caient per la barbata.

Ja ho sé, no queda gens atractiu.

Però, ara de debò. Alt, suat, sense samarreta i amb tots els músculs ben a la vista. No es pot dir que rellueixi, perquè és més blanc que blanc, i la seva manera de posar-se moreno és omplint-se de pigues, i després de tot un estiu a l'aire lliure en va ben ple. Però quan el veig amb els cabells enganxats al front, amb aquell cos tan alt i prim, corrent i esquivant el seu pare per ficar la pilota a la cistella, el que més desitjo en aquest món és caure de genolls des del cotxe a l'entrada, cridar «oh, Déu meu, al·leluia», escriure-li sonets, dibuixar-lo, i adorar aquesta corba que li fa el coll amb l'espalla que és tan i tan perfecta.

És una preciositat.

És per això que quan li passo pel costat i em diu «hola», saludar-lo amb la mà ja em costa una barbaritat. Bàsicament ens enfrontem a dos inconvenients, a part del fet que és el bessó de l'Eden i això ja és del tot raríssim.

El primer és que surt amb la mateixa noia des de la prehistòria. Estan enganxats, ella du la jaqueta d'ell, ja tenen l'acta de matrimoni pràcticament signada. Que Déu beneixi la seva maleïda unió.

I el segon és que si, pel que fos, un dia tingués una oportunitat amb ell, per exemple si algun dia em fes un petó, explotaria per dins i em moriria. Ja sé que semblo una nena de dotze anys encapritxada d'un famós i no la

noia adulta i madura que en realitat sóc, però és que aquest nen té alguna cosa que em fa perdre el cap. És com es mou, aquest estil tan seu, que em fa venir pessigolles des de l'arrel dels cabells fins als dits dels peus. O sigui que espero que mai em faci un petó. Seria un desastre total, i no cal que ningú em vegi caure tan baix. I ell el que menys.

De fet, jo la que menys.

La mare de l'Eden, la Janie, ha fet mandonguilles. No sap cuinar només per a quatre, ni tan sols per a sis, perquè treballa com a organitzadora d'actes socials i directora de càterings, o sigui que sempre té la nevera plena de sobres d'alta cuina. Quan fa un plat, en fa molta quantitat. Es nota per l'olor de la casa que les mandonguilles han estat fent xup-xup a dins la salsa tot el dia, perquè l'essència de mandonguilla s'ha infiltrat per tots els racons.

Me les miro un instant. Dues pèl-roges fent feina al marbre de la cuina oberta, gran i nova de trinca, d'esquena a nosaltres. Ho tenen absolutament tot en aquesta casa de somni, exactament tal com volien, de manera que la cuina sembla que sigui part de la Janie. Mare i filla són com dues gotes d'aigua, tot i que la Janie va més ben vestida, ja que l'Eden sempre es posa el mallot de ballet just en sortir de l'escola, com si es tractés d'una pell que li és indispensable. La Janie li dóna un cop de cul a l'Eden. L'Eden l'hi torna. És com fer peuetes però amb el cul. A aquesta noia li agraden tot tipus de ximpleries. Les dues tallen verdures per a l'amanida, dili-

gentment i amb eficàcia. I juntes. Agafo la Wren per la cintura just quan en Behavior Cleaver, el caniche ros, li salta al damunt. I és llavors quan la Janie ens veu.

—Hola, noies —diu.

—Hola, Janie —respon la Wren, llançant-se a terra directament per jugar amb en BC.

Jo les saludo amb la mà.

—Quina bona olor que fa! —exclama la Wren, envoltada de pèl blanc—. Estàs fent salsa de vodka?

La Janie somriu.

—Salsa de vodka? No vas una mica massa avançada?

—Ho he vist al canal de cuina. I a l'italià on anem fan bona salsa de vodka.

—Carai. —La Janie assenyala l'armari del menjador i jo començo a treure'n plats.— Impressionant, Wren. No, no és salsa de vodka, és samfaina de tota la vida, però espero que t'agradi.

—Ja ho crec que m'agradarà —diu la Wren—. Hem estat menjant pizza congelada durant setmanes.

—Que no —la contradic.

Quina exageració tan flagrant.

—Que sí, tot el que cuina la Lucille surt d'una capsa.

—Teníem moltes pizzes al congelador.

—I la teva mare? Se'n surt prou bé a la cuina, ella.

—No hi és —explica la Wren, i em mira amb un gest de «què se suposa que he de dir, ara?»—. Està de vacances —afegeix.

—Ah. —L'expressió de la Janie es tensa.

—Et ve de gust mirar la tele una estona abans de sopar? —pregunta l'Eden, interposant-se entre la Janie i la Wren.

—Deu minuts —fa la Janie, tornant cap a la cuina una mica a contracor—. Acabeu de parar taula, noies. M'agrada això de donar ordres.

—Sabeu què? —diu l'Eden—. És bastant trist i masculista que nosaltres estiguem aquí cuinant i comportant-nos com femelles domesticades, mentre els nois estan a fora jugant a bàsquet tranquil·lament.

—Vinga va, Eden —replica la Janie mentre aboca oli a l'amanida en un bol de fusta—. A mi m'encanta cuinar.

—Ses majestats podrien dignar-se almenys a parar taula.

Els gots trontollen.

—Està bé que passin una estona junts.

—Sí, podrien passar l'estona parant taula junts. En Digby podria fer alguna cosa més que exhibir les seves habilitats neandertals. Estàs motivant i perpetuant els privilegis masculins, i ho saps.

—Eden, estic fent el sopar per a la meva família, la qual cosa és un privilegi per a mi. —Sospira profundament.— No m'hauria d'haver de defensar per això. I no és cap crim deixar que juguïn de tant en tant.

—Sí, i quan podem jugar, nosaltres? Això és el que jo em pregunto.

Els ulls em couen i se m'accelera la respiració. Són tan idiotes, barallant-se per una cosa així. No en tenen ni idea, ni la més remota idea.

—Lucille —diu la Janie mirant per sobre el cap de l'Eden—, em pots fer un favor i dir als nois que el sopar està gairebé llest?

Ai, mare meva.

Com pot ser que una persona que abans era com un element decoratiu en la teva vida (com una taula bonica, potser) passi a ser les canonades, els fonaments, la biga central sense la qual tota l'estructura s'esfondra? Com pot una estrella que gairebé no es veia convertir-se en el teu únic sol?

Com pot ser que un dia en Digby només fos el germà bufó de l'Eden, i l'endemà fes que em caiguessin els cabells, que tremolés i em regirés tota per dins?

Són les hormones? Un problema tècnic uterí? O un producte de la desesperació interna i de la meva falta d'autodesenvolupament?

He intentat mil vegades provar de recordar el moment en què es va produir aquest canvi, però no me'n surto. L'únic que sé és que aquests sentiments inútils i emprenyadors s'han carregat del tot la meva capacitat de reacció quan el tinc al costat, que només vull que ens aïllem de tot el que ens envolta i enganxar-me a ell com una paparra. Seria com un volcà en erupció, és ridícul.

Per això tinc la mirada fixa al plat. El miro com si m'hi anés la vida. Em menjo la mandonguilla, només me n'entra una, mentre l'Eden i en Digby intercanvien bromes dolentes. Ningú nota gairebé res, i em fa por aixecar la mirada perquè tinc en Digby just davant meu.

La Wren s'entafora mandonguilles a la boca i li regalima la salsa per la camisa.

—Ostres, tu —li diu a la Janie—. Ets com un geni culinari.

La Janie apareix dins del meu camp de visió perifèrica.

—Ja pots venir quan vulguis —li respon—. Quedes nomenada la meva convidada preferida. —Punxa uns quants espàrrecs amb la forquilla, somriu.— Culinària, carai. —Branda el cap.— Així doncs, Lucille, quant de temps serà fora la vostra mare?

«Per sempre».

—Tornarà d'aquí a uns quants dies.

—Està bé?

Sé que vol dir «després del que va passar». La Janie no deixa de mirar-me amb intensitat.

La Wren es gira cap a mi, i jo em descongelo.

—Ja esteu bé totes dues soles? —pressiona la Janie.

—Ui, i tant —dic jo, allargant la mà per agafar uns quants espàrrecs.

Tot s'atura, res no es mou a la taula.

—És clar. —La Janie fa sorollet amb la forquilla al plat.— És clar que tornarà. —Es fica un mos a la boca i mastega.— Li he deixat un parell de missatges, ja saps, per preguntar-li si necessitava res. No m'ha tornat les trucades, em salta la bústia de veu directament. Ja m'ho imagino, s'ho deu estar passant la mar de bé allà; ho necessita.

La seva expressió facial no acaba de concordar amb el que diu.

M'obligo a mirar-la, somric lleument i faig que sí amb el cap. De camí al plat, aquests òrgans gelatinosos i traïdors que tinc a la cara es troben amb els d'en Digby, i una descàrrega elèctrica de milions de volts em recorre el cos de cap a peus. Ell aparta els ulls, menja espaguetis i escolta amb molta atenció el que diu la seva mare sobre el casament que ha de preparar aquest cap de setmana.

Busco el peu de l'Eden per sota la taula i l'hi trepitjo.
Peuets.

Ell sap això de la mare. En Digby ho sap.

—Tot el que és pervers comença amb innocència —diu l'Eden.

La Janie està fent galetes, o alguna cosa per l'estil, amb la Wren, així que som a l'habitació de l'Eden després de sopar, i ella s'està estirant i retorçant d'una manera que em posa nerviosa, perquè aquests són moviments que un cos humà no hauria de fer. A més, té uns peus fastigosos, i he d'apartar la vista quan me'n passa un per la cara, no expressament sinó en el procés de fer un moviment de contorsió impossible.

—Ecs —faig davant de la visió d'una butllofa gegant, una ungla partida i lila, un tros de pell sangonosa.

—Ho va dir Hemingway —diu ella, i el peu segueix flotant i oscil·lant per davant meu.

—De debò, això t'ho has de curar. Es veu infectat.

—Bajanades —diu ella—. M'estàs escoltant?

—Sí, Hemingway —dic jo, preguntant-me si això em servirà d'alguna cosa en aquesta vida.

—Ningú neix amb la intenció de ser un imbècil, i encara menys pervers.

—Els assassins en sèrie?

—Ni tan sols ells, n'estic segura. Els trastorns de personalitat em compliquen la teoria, però has de pensar que fins i tot ells van ser nadons adorables un dia. No és culpa seva que els hagi tocat la part més lletja del genoma humà. S'ha de tenir compassió.

—Abans li has dit malparida.

—Exacte, això és el que vull dir.

—Que la meva mare és perversa?

De vegades preferiria que ho deixés anar directament, en comptes de fer-ho tan rebuscat.

—No, que no ho és. Que el seu comportament sí que ho és. I que tot comença amb innocència.

—Però sí que és una imbècil.

—I una malparida.

—Molt maco —dic jo, com si no ho fos, perquè no ho és gens.

—Però, malgrat tot, la compadeixo. No deu ser fàcil. Tampoc per a tu.

—Per a mi...

Em comencen a ballar números al cap. Miro amunt, just per sobre del llit de l'Eden, on en un tros de paper enganxat al sostre es llegeix: «Vigila, el somni de la raó produeix monstres».

—Creu-t'ho —diu, assenyalant el paper amb un dit del peu especialment repugnant.

—He d'anar a fer pipí —faig jo.

—Ho va dir Francisco de Goya —apunta ella, mentre m'escapoleixo per la porta.

Topo de morros amb en Digby, que camina en sentit contrari pel passadís, amb la pell humida, una samarreta neta i uns pantalons curts posats. Em sembla tan íntim..., vol dir que fa un moment estava despullat.

Allarga la mà cap a mi, una mà que abans penjava inerta, que no feia res. Ara està viva i em toca. M'acari-

cia l'espatlla, em passa pel braç, per la mà, i se'n va. Ell segueix caminant. Ni tan sols m'ha mirat.

M'encasto contra un retrat de la família. Em sorprèn que el terratrèmol que s'està produint dins meu no faci caure tots els quadres penjats a la paret. La pell em crema i tota la sang del cos se'm concentra en els punts on ell m'ha tocat.

Una guerra.

Una batalla a mort.

De vegades, penso mentre entro al bany ple de vapor com una zombi mig bullida, coses lentes succeeixen de pressa i no tens temps de capturar el moment, de saber si ha estat de veritat o si t'ho has imaginat. Això ja m'està passant. Ho ha fet de veritat? De debò m'ha acariciat el braç d'aquesta manera? Ha estat real? S'estava prenent llibertats? I, ai mare, mareta, si em passa això només amb un dit, agafa el que he dit abans d'allò que mai m'hauria de fer un petó i multiplica-ho per tres mil.

Se'm fa una cicatriu just on els seus dits m'han fregat la pell. Es va formant, blavosa i lluent, igual que les cremades quan es posen brillants al cap d'una estona. La pell que s'ha cremat neix nova, però quedarà afectada per sempre.

Mira que n'arribo a ser, de dramàtica.

Estiro la cadena. Em rento les mans. Deambulo.

L'Eden.

—Què coi et passa? —diu, acariciant el BC, que li ha pujat al llit i se li ha estirat a la falda, panteixant.

La fulmino amb la mirada.

—Estàs malalta? T'has ficat en un forat negre?

I si la sent en Digby des d'on sigui que és ara?

—Galletes! —crida la Wren des de la cuina, amb veu exultant.

Quan ens hem tornat a reunir al voltant de la taula i devorem galletes de farina integral amb trossets de xocolata, excepte l'Eden, que no les tastaria mai de la vida, en Digby reapareix. Cap mirada, cap connexió secreta. Agafa la pilota que hi ha al costat de la porta, fa un gest de comiat general cap a la taula i torna a desaparèixer.

Són les quatre de la matinada. El meu estómac encara està paint una mandonguilla, massa aigua amb gas i unes quantes galletes. Evidentment, no puc dormir.

A la mà dreta hi tinc un plec de papers amb moltes xifres. Són factures. Llum, gas, assegurança del cotxe. Després hi ha les factures trimestrals que s'han anat acumulant des de la setmana passada: aigua, assegurança mèdica. I la del mòbil, també. Aquesta l'he de pagar, perquè si la mare decideix trucar, el mòbil ha d'estar operatiu. Necessitem menjar, i a la Wrenny li fa falta roba nova. A mi també, per cert, però crec que això ho haurem de deixar per més endavant, potser per d'aquí a una eternitat o dues.

La mà dreta em tremola més fort.

A la mà esquerra, sí, aquesta mateixa, senyores i senyors, nens i nenes, hi tinc un sol bitllet de cent dòlars, nou i llampant. Prova que ella encara és viva. Això és el que vaig rebre a la bústia ahir. Per això sé que la mare encara corre per alguna banda. No s'ha donat un cop al cap, ni té amnèsia, ni està morta, ni tirada en una clave-

guera. Però no és aquí, és en algun altre lloc. Cent dòlars que van arribar en un sobre sense adreça de remitent, però amb un segell que indica que vénen de Califòrnia. Deu estar-se allà amb alguna amiga de fa segle, redescobrint el seu passat o vés a saber què. En una nota ha escrit: «Ho estic intentant. Us estimo, mama».

Res més. Això és tot, amics.

Intentant què? Intentant tornar? Intentant posar-se millor? Intentant buscar feina? Potser és una estratègia per evitar que enviem l'FBI a buscar-la. Una tàctica molt efectiva. Tant de bo els últims records que tinc de la mare fossin d'algú reconeixible, d'algú amb actitud previsible. Em vénen ganes de renyar-la, de plantar-me davant seu amb les mans als malucs i dir-li: «Amb intentar no n'hi ha prou, senyoreta».

Sí, mama. Jo també ho estic intentant.

Em passo el bitllet per davant dels ulls fins que em fa pessigolles a les pestanyes. Temps enrere, un bitllet de cent dòlars podia ser la cosa més emocionant del món, em podia servir per comprar muntanyes de joguines o me'l podia guardar per a algun capritx futur.

Ara no. Ara és part d'una equació que té com a resultat deixar-me ben fotuda. Segur que tenia pensat tornar, perquè no m'ha deixat cap targeta bancària, ni cap xec, ni res que hagi pogut trobar. M'hauria donat alguna cosa si hagués sabut que marxava per sempre. No és perversa, o almenys no ho era al principi. Tot i així, no hi és, i jo no tinc el que s'ha de tenir per assumir aquesta responsabilitat. Tot el que tinc és el seu cotxe i aquesta casa.

I la Wren.

La mà esquerra ara és un puny.